

SZIRÉNAHANG

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 36. szám, 2014. szeptember 5.

Szeptember 1-jén, 11 órakor Budapesten megszólaltak a szirénák. Felkaptam a fejem, egy ilyen jelzés nem semmi. Lehet, hogy a légterünkbe tévedt egy repülőgép (mint a délszláv háború idején)? Lehet, hogy Pakson történt valami, és sugárzó anyag került a levegőbe? Utána valakitől megtudtam, hogy ez csak riasztási gyakorlat volt. Furcsálltam, hogy Pintér miniszter úrtól nem kaptam SMS-t (mint az egyszeri hóviharban). Este pedig kiderült, hogy ezt a gyakorlatot minden hónap első hétfőjén meg fogják ismételni. Eszembe jutott egy emlék a nyolcvanas évekből. Lipcsében, az egyetemi könyvtárban olvasszám, amikor hasonló módon megszólaltak a légvédelmi szirénák. „Mi van? Kitört a háború, és én éppen a frontvonalba kerültem?” – kérdeztem magamtól. Lopva körülnéztem. Senki sem mozgott, rezzenéstelen arccal dolgoztak tovább. Este elmeséltem a vendéglátóimnak. Felvilágosítottak, hogy semmi baj, minden szerda délben szirénáznak egyet, így tartják magukat formában egy lehetséges amerikai támadás esetére. „És mi van, ha az amerikaiak pont akkor támadnak?” – kérdeztem. „Hát, akkor baj van” – válaszolt a házigazdám.

Már korábban, hetekkel ezelőtt eltöprengtem azon, hogy mit tennék, ha hirtelen megszólalnának a szirénák, amelyek elég sok helyen láthatók, bel- és külvárosban egyaránt. A második világháború idején téglaházakban éltek a városi lakosok, volt pince, és az összeomló téglák alatt át lehetett vészelné a légi riadót. De hova meneküljenek most egy panelház lakói? A gyerekkocsi-tárolóba? Még azt is kiadták boltnak vagy raktárnak. Felrémlött bennem egy gyerekkori emlék. A koreai háború éveiben (5-6 éves lehettem) tanúja voltam egy atombunker építésének a kollégiumban, ahol anyámnak szolgálati lakása volt. 1962-ben, amikor a Kubába telepített szovjet rakéták miatt majdnem vége lett a világnak, felkerestem azt a bunkert. Tele volt lommal. A felnőttek egyáltalán nem gondoltak rá óvóhelyként.

Most hova mehetnék? Elég közel lakom a hármás metró vonalához. Bár ez a vonal egyre kevésbé alkalmas közlekedési célra, óvóhelyként talán még megállná a helyét. Ha időben megtudom, mi történt. A nyolcvanas években egy légótanfolyam előadójától megkérdeztem, mit kell tennünk, ha a rádió bemondja, hogy nukleáris támadás fenyegeti Magyarországot. Az előadó erre nem tudott pontos választ adni. Utána egy kollégám azt mondta: „De naiv vagy. Gondolod, hogy bemondanák?”

Jó, nem biztos, hogy bemondják, és nem biztos, hogy éppen be van kapcsolva a rádióm. De bizonyos jelekből következtetni lehet. Itt van például a magyar T-72-es páncélosok ügye, amelyekkel állítólag beavatkoztunk az ukrainai polgárháborúba. (Ezt egy mértékadó orosz szakértő mondta a CNN adásában, teljes határozottsággal. Szerinte a NATO kémholdjai ilyen tankoszlopot fényképeztek le.) Ha magyar tankok vannak Ukrajnában, akkor igaz Orbán Viktor intelme: „bármí megtörténhet”.

Azt hiszem, jelentkezem BKV-ellenőrnek. Ők biztonságban vannak. Csak ők vannak biztonságban.